

Ny konsensus om verdens fattigste

Af Henrik Stubbkjær, Folkekirkens Nødhjælp, Frans Mikael Jansen, Mellempolkeligt Samvirke, Vagn Berthelsen, IBIS, Mimi Jakobsen, Red Barnet og Gunhild Skovmand, Projektrådgivningen.

Danmark skal give én procent af bruttonationalindkomsten i udviklingsbistand, gældseftergivelse må ikke finansieres over udviklingsbistanden, og vi skal igen placere os helt forrest i kampen mod global fattigdom. Dette visionære bud kom for nylig fra seks ungdomspolitiske partier og som danske udviklings- og nødhjælpsorganisationer bakker vi stærkt op omkring det politiske kursskifte. Der er alvorligt brug for et langsigtet og forpligtende engagement i verdens fattige lande. Og der er brug for et engagement der har en bred politisk opbakning – med eller uden de kræfter, som ikke ønsker at hjælpe verdens fattigste.

Dansk udviklingsbistand har i de seneste år været præget af store forandringer og til tider modstridende politiske udmeldinger. Besparelserne på de folkelige ulandsorganisationer, krav om organisationernes egenfinansiering og nye prioritetsområder har givet usikkerhed og manglende ro til at prioritere den langsigtede indsats. Samtidig er Danmarks internationale gennemslagskraft blevet svækket, når vi som det eneste land i Europa har skåret i udviklingsbistanden. Siden 2002 er dansk udviklingsbistand faldet fra 1,03 procent af BNI til 0,81 procent i 2005. Derudover er de ekstra penge, der tidligere blev givet til indsatsen mod de globale miljøproblemer skåret væk.

Mere udviklingsbistand

Til trods for de rige landes løfte forrige år om at fordoble bistanden til Afrika inden udgangen af 2010, er de reelle bistandsoverførsler til Afrika faldende pga. gældseftergivelsen til Irak og Nigeria. Det er utroværdigt, når løfter om stigninger i den globale udviklingsbistand ikke reelt betyder flere midler til verdens fattigste. Derfor er der brug for, at lande som Danmark går helt i front i den bistandspolitiske superliga og lægger et moralsk pres på resten af verden om at følge efter. En tilbagevendende til én procent af bruttonationalindkomsten i udviklingsbistand vil sende et vigtigt signal.

Hold udviklingsbistanden ren

Udhulingen af udviklingsbistanden er et alvorligt problem. Gældseftergivelsen til Irak og Nigeria betyder at de to olierige lande tilsammen modtager mere end 20 procent af den globale udviklingsbistand. Men også udgifter til fredsbevarende operationer, modtagelse af asylansøgere og bekæmpelse af terror har gjort store indhug i udviklingsbistanden. Vi kan ikke skabe varige resultater, hvis vore egne indenrigs- og udenrigspolitiske interesser står over hensynet om fattigdomsbekæmpelse. Nationale hensyn som gældseftergivelse til danske virksomheder bør ikke finansieres over dansk udviklingsbistand. Dette har vi allerede forpligtet os til ved FN's konference om finansiering af udvikling i 2002.

Et aktivt civilsamfund

Indsatsen fra de folkelige ulandsorganisationer skal spille tæt sammen med den statslige bistand. Det er helt afgørende for at reformer og udviklingsprojekter reelt gennemføres og bliver vellykkede. Vi støtter de progressive reformkræfter, som kæmper for god regeringsførelse og rettigheder til marginaliserede og fattige grupper. De danske organisationer leverer dermed et vigtigt bidrag til opnåelsen af de ambitiøse målsætninger i både dansk og international udviklingspolitik. Men de offentlige bevillinger til organisationernes arbejde har de senere år været faldende, og der må derfor

udarbejdes nye finansielle målsætninger og en mere strategisk inddragelse af civilsamfundet i den danske udviklingsbistand.

En bedre verden

De danske finanslovsforhandlinger har desværre udviklet sig til et slagsmål om prioritering af det danske velfærdssamfund overfor bekæmpelse af global fattigdom. Det er en frustrerende og ukonstruktiv debat. For bortset fra udviklingsbistandens størrelse, er der bred tværpolitisk opbakning til dansk udviklingspolitik. Tag eksempelvis fokuseringen på fattigdomsbekæmpelse, god regeringsførelse og Afrika som hovedmodtager af dansk udviklingsbistand. Eller EUs landbrudsordninger, som må reformeres, for at fattige lande kan udvikle sig. Denne konsensus om de langsigtede prioriteter er helt afgørende for at skabe en sammenhængende og koordineret dansk indsats. Danmark har i årtier sat sit stærke præg på udviklingspolitikken, og vores fingreaftryk kan spores overalt på den globale dagsorden. Det er der god grund til at være stolt over, og endnu større grund til at forsætte det flotte arbejde.

Opfyldelsen af 2015 målene er et fælles dansk og globalt anliggende, som kræver øjeblikkelig politisk handling. Ungdomspolitikernes budskab er ikke til at tage fejl af. Udviklingspolitikken må drives af et fælles dansk engagement og en tro på, at selv et lille land kan forandre verden. Derfor må folketinget for en stund lægge de ideologiske og partipolitiske stridheder til side og tage en ny forstærket dialog om Danmarks globale ansvar, med hinanden og i de folkelige ulandsorganisationer. Det skylder vi os selv og verdens fattigste.